

Sygn. akt VII U 1260/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i (...)**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 12 maja 2017 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. K. w dniu 14 czerwca 2017 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu (...) Oddział w N. z 12 maja 2017 roku, znak: (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytuł całkowitej niezdolności do pracy.

Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczony bardzo obszernie opisał przebieg choroby wskazując, że poza problemami z poruszeniem się ma on również problemy ze wzrokiem. (odwołanie z 14 czerwca 2017 roku, k.2 – 9 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. w odpowiedzi na odwołanie z 12 lipca 2017 roku wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania wyjaśniającego W. K. został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 2 maja 2015 roku uznała, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od września 2016 roku oraz całkowicie niezdolny od 31 marca 2018 roku, nie ustalając dokładnej daty powstania niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że ostatnie ubezpieczenie ustalo z dniem 13 października 2014 roku, a udowodniony staż pracy wynosi 12 lat, 2 miesiące i 24 dni. W związku powyższym organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie z 12 lipca 2017 roku, k. 98 – 98v a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K., urodzony (...), z wykształcenia jest ślusarzem-mechanikiem. Ostatni raz ubezpieczeniom społecznym podlegał z tytułu umowy-zlecenie zawartej z C. S. w okresie od 30 września 2014 roku do 13 października 2014 roku. Posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym do 14 grudnia 2018 roku. W dniu 3 stycznia 2017 roku złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno-rentowych, k. 35 a.r., orzeczenie o niepełnosprawności, k. 31 a.r., wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 2 – 8 a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 30 marca 2017 roku uznał badanego za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 marca 2018 roku. Jako datę powstania niezdolności do pracy Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 17 października 2016 roku oraz stwierdził, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. Na skutek wniesienia przez ubezpieczonego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 2 maja 2017 roku orzeczenie, na mocy którego uznała, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 marca 2018 roku w związku ze stanem narządu ruchu. Komisja Lekarska orzekła jednocześnie, że nie da się ustalić daty powstania całkowitej niezdolności do pracy, natomiast częściowa niezdolność do pracy występowała u ubezpieczonego od września 2016 roku. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 30 marca 2017 roku, k. 49 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 2 maja 2017 roku, k. 58 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 12 maja 2017 roku decyzję (znak: I/20/022084652), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odmówił ubezpieczonemu prawa, ponieważ ubezpieczony nie spełnił warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej. Organ rentowy ustalił, że ubezpieczenie odwołującego ustąpiło w dniu 13 października 2014 roku, a łączny staż pracy ubezpieczonego wynosi 12 lat, 2 miesiące i 24 dni (decyzja z 12 maja 2017 roku, znak:(...), k. 62 a.r.).

W. K. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z 12 maja 2017 roku do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z 14 czerwca 2017 roku, k. 2 – 9 a.s.)

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z 11 października 2017 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy i okulisty celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z 11 października 2017 roku, k. 113 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego ortopedy K. K. Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony cierpi na chorobę zwyrodnieniową lewego stawu biodrowego po przebytej chorobie P., stan po całkowitej protezoplastyce lewego stawu biodrowego, stan po skręceniu lewego stawu kolanowego z naderwaniem więzadła poboczego piszczelowego i łąkotki przyśrodkowej, stan po przebytej chorobie S.. Analiza licznych badań obrazowych i przeprowadzonego leczenia pozwala uznać ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy od 6 marca 2017 roku do 31 marca 2018 roku. (opinia biegłego ortopedy z 4 grudnia 2017 roku, k. 127- 127v a.s., opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z 27maja 2018 roku, k. 190 – 190v a.s.)

W oparciu o opinię biegłego okulisty R. S. Sąd ustalił, że obecnie stwierdzona ostrość wzroku w oku prawym jest prawidłowa, a w oku lewym nieznacznie obniżona. Ubezpieczony nie jest zatem niezdolny do wykonywania pracy. Może wykonywać każdą pracę w tym związaną z wysiłkiem fizycznym gdzie nie jest wymagana bardzo dobra ostrość wzroku do dali w obu oczach. (opinia biegłego okulisty z 15 marca 2018 roku, k. 167 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy i okulisty. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem

rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującego. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie biegłych specjalistów w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia ubezpieczonego są zrozumiałe, czytelne i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy w tym w aktach rentowych.

Zaznaczenia wymaga, że wprawdzie strona odwołująca zgłaszała uwagi co do opinii powołanych w sprawie biegłych, to jednak w ocenie Sądu zastrzeżenia te były nieuzasadnione. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych (w tym uzupełniająca opinia biegłego ortopedy) dokładnie diagnozują stan zdrowia wnioskodawcy. Z tych przyczyn podniesione przez odwołującego zastrzeżenia stanowią subiektywną polemikę z opiniami biegłych. Sąd postanowił w związku z powyższym oddalić wniosek odwołującego o powołanie innego biegłego sądowego okulisty. Należy także stwierdzić, że orzecznictwo sądowe wypowiada się jednoznacznie co do kwestii, iż nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, sygn. akt II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 roku, sygn. akt I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, sygn. akt I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2001 roku, sygn. akt II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 roku, sygn. akt II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z 12 maja 2017 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 t.j., dalej: ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 cytowanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony, u którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, przy czym okres ten zgodnie z art. 58 ust. 2 cyt. ustawy powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak zostało wskazane, w przedmiotowej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych już w toku postępowania wyjaśniającego zainicjowanego wnioskiem ubezpieczonego o przyznanie mu prawa do renty, zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, uznał ubezpieczonego za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Kwestia niezdolności ubezpieczonego do pracy była niesporna, Sąd jednak weryfikował datę, w której doszło do powstania niezdolności do pracy. Wymagało to dokonania ustaleń w oparciu o informacje specjalne z zakresu medycyny. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa o rentę z tytułu niezdolności do pracy przyjmuje się bowiem, że do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną. W związku z tym konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych zgodnie z treścią art. 278 k.p.c., gdyż opinie sądowno-lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów mają w tego rodzaju sprawach zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie informacje wynikające z dokumentacji medycznej ubezpieczonego Sąd powołał biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz okulistyki. Potwierdziły one brak wątpliwości zarówno co do tego, że ubezpieczony był całkowicie niezdolny do pracy w związku z schorzeniami narządu ruchu, jak również od jakiej daty. Biegły sądowy ortopeda K. K. na podstawie dokumentacji medycznej uznał, że ubezpieczony stał się niezdolny do pracy od dnia kiedy wykonano artroskopię lewego stawu biodrowego tj. od 6 marca 2017 roku. Co prawda w treści odwołania ubezpieczony wskazywał, że na schorzenia natury ortopedycznej leczy się od 2014 roku, co znalazło potwierdzenie choćby w udostępnionej w sprawie dokumentacji medycznej, jednakże okoliczność, że pewne schorzenia zaistniały u ubezpieczonego wcześniej, nie jest równoznaczna z istnieniem niezdolności do pracy. Istnienie schorzeń powodujących konieczność leczenia nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy; nadto o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 czerwca 2016 r., III AUa 821/15). Innymi słowy, stan chorobowy może istnieć od kilku lat, a dopiero od pewnego momentu, ze względu na zaostrzenie objawów, może wywoływać niezdolność danej osoby do wykonywania pracy. Biegły sądowy okulista w niniejszej sprawie nie stwierdził natomiast aby stan narządu wzroku ubezpieczonego powodował niezdolność do pracy. Jak wynika z dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego okulisty R. S. u ubezpieczonego występują okresowo pogorszenia ostrości widzenia, jednak mimo przewlekłości schorzenia nie ma podstaw do stwierdzenia, że ubezpieczony z przyczyn okulistycznych jest niezdolny do pracy. W związku z powyższym na podstawie opinii biegłego okulisty nie udało się przyjąć innej niż 6 marca 2017 roku daty powstania niezdolności do pracy. Z tych też względów Sąd uznał, zgodnie ze stanowiskiem biegłego ortopedy, że ubezpieczony był osobą niezdolną do pracy w związku ze schorzeniem układu krążenia od 6 marca 2017 roku.

Ustalenie wskazanej daty rzutowało na kwestię spełnienia przez ubezpieczonego przesłanek, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, a w szczególności wymogu powstania niezdolności w okresie wskazanym w ustawie.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ostatni okres ubezpieczenia, który został wymieniony w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, który mógłby być brany pod uwagę w przypadku ubezpieczonego, jako przypadający przed ustalonym w postępowaniu dniem powstania niezdolności do pracy, jest to okres świadczenia

pracy na podstawie umowy-zlecenie od 30 września 2014 roku do 13 października 2014 roku. Tymczasem niezdolność do pracy powstała po ponad 3 latach od zakończenia okresu ubezpieczenia, a więc w sposób oczywiste i znacząco przekraczający wskazany w tym przepisie okres 18 miesięcy. Ubezpieczony nie przedłożył w toku postępowania żadnych dokumentów pozwalających stwierdzić, że po dniu 13 października 2014 roku legitymował się okresem wymienionym we wskazanym wyżej przepisie ustawy emerytalnej.

Ponadto nie było możliwe w przypadku ubezpieczonego zastosowanie art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej bowiem, ubezpieczony udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący jedynie 12 lat, 2 miesiące i 24 dni, zamiast wymaganych dla mężczyzny 25 lat. Należy podkreślić, że ustalenia organu rentowego w zakresie stażu pracy nie były przez ubezpieczonego kwestionowane.

Podsumowując, ubezpieczonemu W. K., mimo stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy powstałej w dniu 6 marca 2017 roku nie przysługuje prawo do renty, gdyż ubezpieczony nie spełnia wymogu do uzyskania tego świadczenia określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej. Niezdolność do pracy ubezpieczonego nie powstała w którymkolwiek okresie wymienionym w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy ani w ciągu 18 miesięcy od ostatniego dnia takiego okresu.

Mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej argumenty, Sąd Okręgowy uznając, że decyzja organu rentowego z 12 maja 2017 roku, znak: I/20/022084652, odpowiada prawu, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił wniesione od niej odwołanie.

ZARZĄDZENIE

(...)